

JUCĂTORUL — FACTOR IMPORTANT PENTRU AFIRMAREA FOTBALULUI NOSTRU

Urmărind complexitatea aspectelor care au apărut după disputarea campionatului mondial din Anglia, reiese în comparație cu problemele de joc și de pregătire, de sisteme și tactici, acceptarea ideii că pe primul plan se situează contribuția jucătorilor de mare valoare, multilateral pregătiți. Zi de zi, publicațiile autohtone și străine de specialitate confirmă apariția unui însemnat număr de jucători cu deosebită personalitate, deveniți factori hotărâtori în existența marilor echipe. Se analizează aportul lor în joc și modul cum au evoluat până aproape de perfecțiune, se cercetează amănunțite pregătirea sportivă și vieții lor particulare. Jucătorii în cauză recunosc și confirmă în unanimitate că pe lângă talent, au muncit enorm și au sacrificat pe altarul fotbalului nenumărate alte preocupări, ascultând sfaturile și îndrumările antrenorilor și medicilor sportivi, urmînd exemplul altor mari fotbaliști etc.

În etapa actuală de dezvoltare a fotbalului nostru, jucătorii au o sarcină deosebit de importantă, trebuind să contribuie nemijlocit la realizarea obiectivelor de performanță. Producerea de mari jucători nu este apanajul vreunei țări. Rețete precise nu există. „Virfuri” care să atingă nivelul internațional se pot pregăti și cultiva oriunde, conjugînd condițiile de pregătire, metodele, mijloacele moderne de antrenament și de joc, cu adeziunea totală a jucătorilor pentru perfecționarea măiestriei sportive! Dacă echipa noastră reprezentativă a fost clasată la sfîrșitul anului 1966 — pe baza rezultatelor și a comportării avute — pe locul 8—9 în Europa — față de anul 1961 (locul 31), anul 1964 (locul 23) și anul 1965 (locul 16), înseamnă că jucătorii noștri au contribuit substanțial la acest progres, că sînt talentați, pasionați (numai unii) dar în general le mai lipsește în măsură necesară dorința de perfecționare printr-un efort susținut și permanent, printr-o viață sportivă exemplară. Cu toate că unii dintre jucătorii noștri au reușit meciuri excelente chiar și peste hotare, totuși nu s-au impus în clasamentele europene și mondiale anuale, n-au fost încă selecționați în „Echipa Continentului”.

TREBUIE STIMULATĂ

DORINȚA DE PERFECTIONARE

Iată cîteva dintre cauzele care generează de multă vreme situația existentă. Lipsa dorinței de perfecționare printr-un efort susținut se poate argumenta prin dispariția unui mare număr dintre cei mai talentați jucători descoperiți cu ocazia turneeleor UEFA, plafoneți ulterior, fiindcă se mulțumeau cu ceea ce știau la 18—20 de ani... De ce? Fiindcă n-au arătat interes pentru perfecționarea lor, nu s-au frămîntat „cum să facă” și „ce să facă” pentru a deveni mari jucători. Discutînd cu cîțiva fotbaliști fruntași le-am pus odată următoarea întrebare: „V-ați confruntat cu mulți jucători renumiți. De ce nu ați preluat din maniera lor de a juca, de a dribla sau fenta, de a trage la poartă etc.?” Drept răspuns, am auzit fel de fel de motivări neserioase, scuze etc. După jocul cu Portugalia din 3 iulie 1966 de la Porto (rezultat 0—1), Dobrin afectat de comportarea slabă (capacitate de efort sub orice critică), ne spunea într-un acces de sinceritate: „Mă întorc la Pitești și toată vara voi face numai atletism. Jucînd „al 3-lea” la mijlocul terenului, am simțit cum treceau Eusebio, Augusto și Coluna „ca săgețile” pe lângă mine, iar cînd eventual îl depășeam, mă ajungeau și-mi luau mingea...” Creșterea valorii lui din finalul anului 1966 se datorează în mare parte îmbunătățirii pregătirii fizice generale și speciale, reglementării programului de recuperare.

La acest capitol aș mai dori

ȘTEFAN COVACI

antrenor federal

să adaug exemplul pozitiv al celor care au „furat” din procedeele tehnice specifice lui Ozon și Petschovschi, cum sînt: Dumitriu II, D. Popescu, Frățilă sau Pircălab, copii și ei la rîndul lor de Pantea și Lucescu.

VIAȚA SPORTIVĂ — ETERNA POVESTE

Privitor la încălcarea obligativității unei „vieți sportive exemplare” aș cita mai întîi cîteva afirmații edificatoare: „Astăzi fotbalul a devenit mai rapid, mai athletic, îți cere mari eforturi pentru a nu te lăsa depășit” (Bobby Charlton). „Jucătorul ideal — o mașină perfectă... care gîndește” (Di Stefano). „Degeaba vorbim de măiestrie tehnică, maturitate tactică, dacă jucătorilor le lipsește viteza de acțiune, rezistența și forța de joc. Un jucător fără pregătire fizică perfectă este la fel ca un motor fără benzină” (Sepp Herberger). „Cer jucătorilor mei valorificarea maximă a coeficientului de dinamism individual și colectiv” (Helenio Herrera). „Criteriul meu numărul 1 în munca de selecție a echipei Angliei pentru campionatul mondial a fost capacitatea de efort a jucătorilor pentru o luptă de 90 de minute în fiecare partidă” (Alf Ramsey).

Se știe cum se pot obține aceste îmbunătățiri cerute de fotbalul modern. Prin metode și mijloace de antrenament noi (interval-trening, power-trening, circuit-trening, metoda celor 45”, izometria etc. Dar rezultatele aplicării lor nu sînt constante, jucătorii noștri manifestă fluctuații

regim de odihnă riguros întocmit și păstrat (circa 8—10 ore de somn început cu un ceas, două înainte de miezul nopții), evitarea consumului de băuturi alcoolice, a fumatului și a exceselor de orice fel, caracterizează regimul de viață al tuturor marilor fotbaliști. La sfîrșitul recepțiilor amicale oferite celor două echipe după meciurile cu Portugalia, R.F.G., Uruguay, Italia, jucătorii adversi se grăbeau teribil spre hotel să-și înceapă odihna. După antrenamente, jucătorii noștri se precipită, fug literalmente de la stadion în loc să se odihnească 20—30 de minute, să se supună unui ușor masaj pentru recuperare. Mulți dintre jucătorii noștri fumează. Gento, cu ocazia unui meci disputat la București, a fost îmbiat de cineva cu o țigară. S-a scuza politic, făcînd următoarea confidență: „Antrenorul nostru Munoz ne amendează cu 2000 de pesetas dacă ne prinde cu țigara în gură, dar noi nu fumăm pentru că sîntem convinși de efectul dăunător al nicotinei asupra capacității de efort și fără așa ceva o extremă ca mine nu mai face nici un pesetas!” Nimeni nu cere jucătorilor de fotbal să devină niște asceți, dar fotbalul de performanță reclamă o viață sportivă exemplară.

În perioada pregătitoare, recent încheiată, a rezultat din constatările antrenorilor federali, din datele culese de la antrenorii și jucătorii echipelor, că s-a muncit ca „niciodată pînă acum”, că s-a lucrat „bine” și „foarte bine” în ianuarie și februarie. Și aceasta în pofida condițiilor foarte grele: ger, zăpadă, noroi, vînt, ploaie etc., efectuîndu-se în anumite etape chiar 2—3 antrenamente pe zi.

Puține țări au aceste condiții grele de pregătire. Numai noi, polonezii, ungurii și cehii. Cei-

SELECȚIONABILII LA PRIMA LOR VERIFICARE OFICIALĂ A ANULUI

PORTARI

DATCU: S-a resimțit de pe urma neparticipării la ultimele jocuri de pregătire ale echipei, Nesigur și... persistă să bată mingea în pămînt înainte de a o prinde în brațe.

CONSTANTINESCU: Plasament foarte bun pe linia porții și în interiorul careului. Colaborează bine cu fundașii. Domină careul la mingile înalte. Amortizează balonul cu degete „de pistol”. La primul gol n-a greșit, a fost lipsit de șansă.

FUNDAȘI

POPA: La fel de inimos, detenta bună, viteza mai redusă. IOACHIM POPESCU: Multă bunăvoință, dar clasa de joc nu-l ajută să aspire la titlatura postului.

DAN: Foarte combativ. A venit de multe ori în atac, la cornere ca și la lovituri libere laterale, creînd situații „duble”: de pericol pentru poarta adversă dar și pentru propria apărare, care a rămas de cîteva ori, descoperită. A avut de luptat mult cu Iancu, duminică în zi bună.

NUNWEILLER III: Forte, același stilp al apărării, dornic să se mențină titular. Mai are de recîștigat din clarviziune.

DELEANU: Sigur de el. A redus la tăcere un adversar dificil (Pantea). Parcă ceva mai puțin viguros ca de obicei.

MOCANU: Vizibilă revenire la potențialul bun. Aleargă cu ușurință în teren, iar forța de joc acumulată îi permite de multe ori rezolvări spectaculoase. Participă cu mult aplomb la acțiunile ofensive ale echipei sale.

MIJLOCAȘI

GHERGHELI: Mereu „trăpașul” echipei. Mai puțin destins ca de obicei.

DOBRIN: Semne bune că fotbalistul nr. 1 al anului 1966 va confirma și în 1967.

LIBARDI: Aceeași cunoscută dexteritate în minuirea balonului chiar și pe un teren desfundat. A fost însă lipsit de o condiție fizică la înălțimea celorlalți coechipieri.

D. POPESCU: Nu poate arăta cîte posibilități tehnice și cunoștințe tactice are. Din două motive devenite cronice. Pregătire fizică precară (rezistență și viteză) și deprinderea de a efectua „o mișcare în plus” (o fentă, un pas, cînd conduce balonul, o preluare etc.). Deficiențe prezente și în ultimul joc.

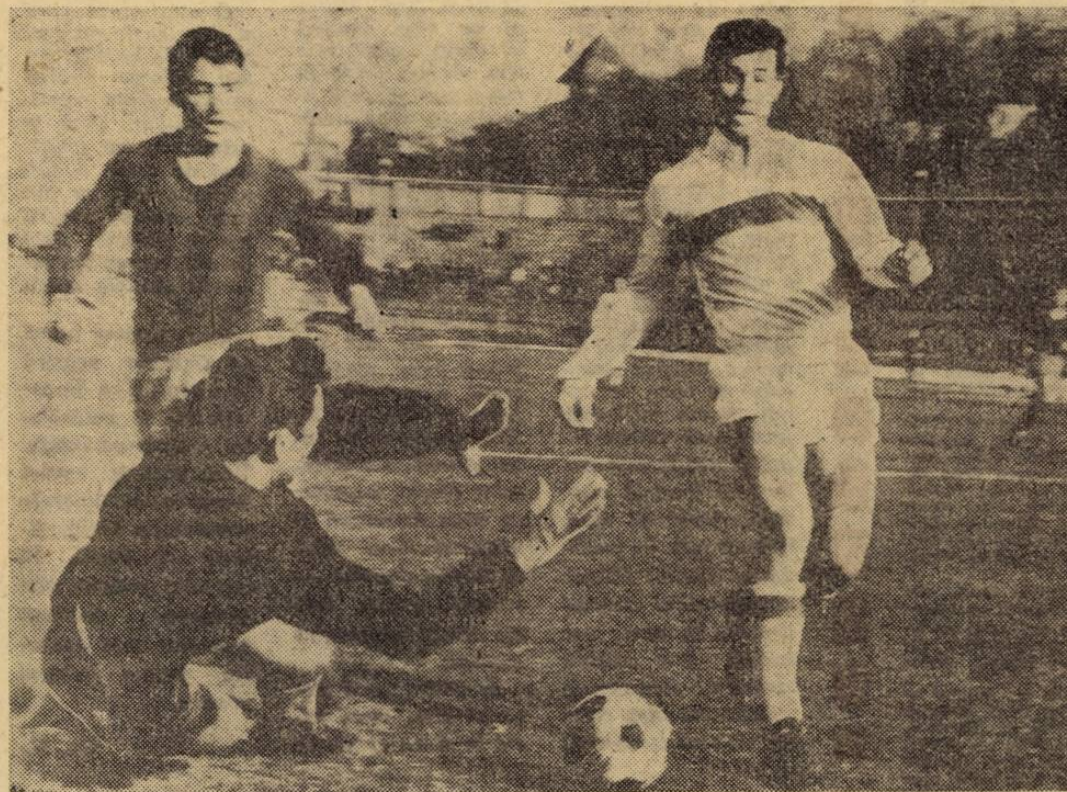
ÎNAINȚAȘI

PĂRCALAB: Aceleași calități, dar semne evidente de comoditate care au afectat și viteza.

C. RADU: Foarte insistent, dar abuz de dribling.

DRIDEA I: A alergat mult, încercînd să atragă după sine apărătorii timișoreni. Nu a șutat decisiv la poartă dar a pasat în general bine către extreme. Fizic, este pregătit mulțumitor.

FRĂȚILA: În progres față de sfîrșitul anului trecut. Circulație mai rapidă și mai forte.

Cel de al treilea portar al lotului reprezentativ, A. Constantinescu, se remarcă din ce în ce mai mult. El devine pe zi ce trece un aspirant îndreptățit la titlatură în echipa națională. Din întrecerea cu M. Ionescu și Datcu, poarta reprezentativei noastre nu are decît de cîștigat!

Iată-l pe ieșean, în meciul de duminică de pe stadionul Republicii, cu Steaua, blocînd mingea în picioarele lui Voinea. Obişnuim să spunem mereu că înaintașii ratează, dar de ce să nu spunem că la necușita acestora, portarii au intervenit cu succes. Constantinescu ne oferă, în fotografia alăturată, o probă în favoarea lui și a tuturor portarilor.

de pregătire psiho-fizică atît în cursul aceluiași joc, cît și de la un meci la altul. Care sînt cauzele ce influențează negativ pregătirea fizică a jucătorilor noștri? Această latură a fost denumită „antrenament invizibil”. De realizarea lui răspunde jucătorul. El este sfătuit și ajutat în permanență de antrenor și de medicul echipei... și din păcate foarte mult controlat în acest sens... Spun „din păcate” deoarece această latură a pregătirii ar trebui să depindă numai de el, de voință, cumpătarea, autoexigența și de pasiunea lui.

O alimentație rațională și un

lalți vecini, rușii, bulgarii, iugoslavii, au unele regiuni cu climă caldă în această perioadă. Echipetele din apusul Europei își fac perioada pregătitoare în august, pe terenuri perfect gazonate și toată iarna au competiție. (Poate de aceea sînt mai avansați ca tehnică?!).

Ne așteaptă Campionatul Europei, calificările olimpice, turneul UEFA etc. Pentru modul cum s-au desfășurat pregătirile, pornim cu încredere în acest an de mari încercări pentru fotbalul nostru.

BADEA: Rolul său obișnuit de coordonator suferă în prezent de neclaritate. Colaborarea sa cu Dridea I nu mai are eficacitate, datorită îndeosebi distanței mari la care evoluează unul față de celălalt. A manifestat tendința de a juca individual.

IANCU: A fost un permanent pericol pentru apărarea feroviară, dislocînd-o printr-un bun plasament — demarcîndu-se în „zone moarte” — de unde a fișnit ca un adevărat virf, „ducîndu-se” cu cîte 2—3 adversari în spate odată. A fost creatorul ambelor goluri ale Farului.

SORIN AVRAM: Pregătire fizică incompletă. Nu mai protejează balonul ca înainte. Fără minge a jucat puțin sau de loc. Nu s-a demarcat. Nu vede coechipierul cel mai bine plasat.

MOLDOVEANU: Gel mai slab dintre atacanții Petrolului care au jucat împotriva Politehnicii. Nu și-a pus de loc în valoare forța de șut, rezumîndu-se la un rol de invăluire laterală a careului timișorean, însă de cele mai multe ori a fost stopat de către fundașul dreapta al Politehnicii.

★ Selecționabili: BARBU, M. IONESCU, BOC și LUCESCU nu au jucat la 26 februarie 1967.